

Thema: *'het verhaal van het Leven'*

Schriftgedeelten: *Johannes 20: 11 – 18; 24 - 29*

Overdenking

En dan is het Pasen,
Een feest dat je graag van dichtbij zou willen meemaken,
Om te voelen, dat het waar is, dat verhaal van de Opstanding,
Om het tegen elkaar te kunnen zeggen, terwijl je elkaar een hand geeft, of een kus of een knuffel:
'de Heer is waarlijk opgestaan en wij hebben het gezien van dichtbij!

Maar dat kan niet: afstand bewaren, minstens 1,5 meter!
En met die afstand voelen we ook de machteloosheid, dat we elkaar niet kunnen aanraken.
Dan moeten we het doen met woorden en met een gezicht.
Afstand tot elkaar, en hoe zit het dan met de afstand tot de werkelijkheid van de Opstanding?
Of is een verhaal in staat die afstand te overbruggen?
Niet als het gaat om de feiten: wij kunnen die niet meer achterhalen, maar wel als het gaat om de beleving ervan en de betekenis ervan in de vorm van een verhaal van en voor alle tijden.
En dus ook voor ons vandaag.

We kijken naar het verhaal van Johannes, als één van de evangelisten. Als iemand, die op zijn eigen speciale wijze het verhaal van Jezus wil vertellen.
Het begint al met de aanduiding van Jezus als het Woord, dat vlees geworden is en onder ons (mensen) heeft gewoond. Die betekenis vinden we terug in het hele evangelie. Jezus als het Woord (zeg maar gerust: het Verhaal van God), dat zichtbaar en tastbaar op deze wereld tot leven is gekomen.
Het verhaal van de Weg, de Waarheid en het Leven, dat vorm gekregen heeft in de Liefde als kern van het leven.
Een verhaal van eeuwigheid, te midden van de verhalen van de mens, die allemaal in het teken staan van macht, geld, politiek, economie, maar ook van arm en rijk, man en vrouw, ziek en gezond, homo en hetero, zwart of blank, volk en ras.

Dat verhaal van Liefde, die zichzelf niet zoekt en met ontferming is bewogen, daar waar je de ander ziet van dichtbij, overschrijdt al die grenzen van het verhaal van de mens.

Dat verhaal, in de persoon van Jezus, botst met al die verhalen van mensen.
Je zou kunnen zeggen: de kruisdood op Goede Vrijdag is een poging om het verhaal van God te laten verdwijnen: dood en begraven.
Zo lijkt het ook te gebeuren...
Totdat de confrontatie plaatsvindt (haast te vergelijken met het verhaal van de profeet Nathan bij David: 'jij bent die man'), daar waar je ontdekt: het is niet de dood van het

verhaal van God, maar de dood van de verhalen van de mens: *'zie de mens, met wat hij ervan gemaakt heeft'*; kroon der schepping: doornenkroon: een cartoon van de mensheid!

En dan na een tijdje: de ontdekking, bewustwording,
In de stilte van de nacht, in het ochtendgloren.
De stem van het leven, zoals het bedoeld is!
(de natuur heeft hem al eerder gehoord en haar eigen stem gegeven)
Niet een stem, onverwacht van boven,
maar een woord, dat tot leven komt, aangeraakt door het Leven zelf.
Dood blijft dood, maar is niet in staat om de stem van het Leven zelf te doden.
Het leven laat zich niet doden.
Dat is de ontdekking op Paasmorgen:
Het graf is leeg.
Maria wordt aangesproken
Thomas wordt aangeraakt.
De stem wordt herkend, de littekens ook:
Het is dezelfde, als degene die ze hebben leren kennen.
Het gaat om dezelfde persoon.
Het verhaal van leven (zoals Jezus dat heeft laten zien) wordt weer zichtbaar, inclusief de littekens en de tekenen van het lijden.
Geen goddelijk leven, maar menselijk leven, met de tekenen der tijden en van het lijden.

Vandaag.
Even de overbrugging:
De verhalen van de mens in confrontatie met het corona-virus.
Proberen om met alle macht grip te krijgen op dat virus.
De motivatie is niet eens zozeer de virus zelf, maar de dood en de angst voor de dood.
Het bepaald worden bij de mogelijke doodlopende weg van de verhalen van de mens.

En toch, we zien, dat mensen worden aangeraakt, dat ook hier de verhalen en de tegenstellingen op de een of andere manier doorbroken worden.
Het bepaald worden bij de kwetsbaarheid van het leven, maar daardoor ook bij de waarde daarvan.
Vooral als je van dichtbij persoonlijk betrokken bent en de onmacht van het niet mogen aanraken ervaart. Juist als je in een situatie van isolatie bent ervaar je de behoefte aan sociaal contact.
En we zien, dat het leven zelf in de vorm van liefde en ontferming zijn weg zoekt en vindt in allerlei vormen van creativiteit. De waarde van het samen leven wordt op alle mogelijke manieren zichtbaar. Het leven zelf laat zich niet wegstoppen.
De pijn en de littekens zijn er wel, en blijven zichtbaar, maar ze houden het Leven niet tegen.

Raken we dat straks weer kwijt?
Wel, als we bij het paasverhaal blijven steken in feiten en argumenten, maar niet als we het verhaal van betekenis tot ons laten spreken.

Gegeven is de kwetsbaarheid van het leven. Daar is ook de kern en de betekenis van het Leven te vinden. Met zijn behoeftes, maar ook zijn mogelijkheden tot liefde, ontplooiing en groei.

In al zijn creativiteit en scheppingskracht.

Het staat vaak haaks op de verhalen van mensen, maar het raakt het verhaal van Leven, zoals dat in elk mens al aanwezig is:

- We zien het bij de mensen van zorg en ondersteuning
- We zien het in het omzien naar elkaar
- We zien het in het geraakt worden, door een lach of door een traan
- We zien het (nog wel) in de aandacht voor de kwetsbaren in onze samenleving.

Raken we het kwijt?

Niet als we het verhaal van de Opstanding serieus nemen.

Ik moet denken een herinnering van Klaasje, aan een moment, jaren geleden, op paasmorgen voor de kerkdienst. Ineens was daar de kreet van een meisje van vijf jaar, luid galmend door de kerk: 'de Heer is waarlijk opgestaan'.

Laten we dat getuigenis waar maken in de liefde voor elkaar, die leeft en die tot leven komt, In alle kwetsbaarheid van het leven.

En zo is het!

Goede Paasdagen!